

— И много хубаво ще направишъ! каза му записаната отъ домашната работа майка и влезе въ стаята. Колчо пакъ отвори кутийката. Паяка забѣга по всички страни на кутийката и той го изтърси на пода.

— Прости ме паяче, на онзи свѣтъ . . . азъ бихъ те пустиналъ на свобода, ако . . . зами-слено произнесе Колчо и като тропна съ кракъ, смаза паяка.

Като извърши туй убийство Колчо седна на пода и почна да разглежда останките на убития паякъ. Отъ него се виждаше само едно влажно петно и крачката му.

— Ахъ ти, безсрамнико! Ахъ, немирнико! Седналъ си на мръсения подъ! Стани! изкрѣска неочаквано появилата се майка.

Колчо стана.

— Я погледни, какъ си изцапалъ пакъ гашитѣ си! сърдито заговори пакъ майка му, като отърсваше съ ръка прахътъ отъ колѣнетѣ му, плесна го и го тласна къмъ стаята. — Махни се безсрамнико!

Тѣй неочаквано, чудно и обидно за Колча се завърши въпроса за грѣховеѣ и неговата вътрѣшна борба прѣди наказанието на паяка. Не го заболя, но му бѣше така жалко, щото не може да се изкаже. Приплака му се. Наду се да плаче но въ туй врѣме дойде при Ташка другарката ѣ гимназистка и Колчо млѣкна: срамъ го бѣ да плаче. Той избѣга въ другата стая и се скри на тъмно между окаченитѣ дрехи. Притвори вратата на стаята и се сниши въ жгѣла. Тукъ бѣше тъмно и за туй нѣмаше отъ кого да се срами, — тихо заплака, поплака си добръ и